

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

.....

II Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

Rådet

- ★ Rådets direktiv 93/97/EØF af 29. oktober 1993 om supplerung af direktiv 91/263/EØF for så vidt angår satellitjordstationsudstyr 1
 - ★ Rådets direktiv 93/98/EØF af 29. oktober 1993 om harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder 9
 - ★ Rådets direktiv 93/99/EØF af 29. oktober 1993 om supplerende bestemmelser vedrørende offentlig kontrol med levnedsmidler 14
- 93/605/EF:
- ★ Rådets afgørelse af 5. november 1993 om indgåelse af aftalen i form af brevveksling om midlertidig anvendelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle støtte, der er foreskrevet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien, for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996 18
 - Aftale i form af brevveksling om midlertidig anvendelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle støtte, der er foreskrevet i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien, for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996 19
 - Protokol om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle støtte, der er foreskrevet i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien, for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996 20

1

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS DIREKTIV 93/97/EØF

af 29. oktober 1993

om supplerung af direktiv 91/263/EØF for så vidt angår satellitjordstationsudstyr

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af
Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel
100 A,under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og
Sociale Udvalg ⁽³⁾,

ud fra følgende betragtninger:

(1) I den grøn bog om en fælles politik for satellitkommunikation i Det Europæiske Fællesskab, som Kommissionen har ladet udarbejde, foreslås indførelse af gensidig anerkendelse af typegodkendelser for satellitjordstationsudstyr som en af de vigtigste forudsætninger bl.a. for etablering af et EF-marked for satellitjordstationsudstyr;

(2) i Rådets resolution af 19. december 1991 om etablering af et fælles marked for satellittelejenester og -udstyr ⁽⁴⁾ fastslås det, at et af hovedmålene i satellitkommunikationspolitikken er at harmonisere og liberalisere satellitjordstationsudstyr på en sådan måde, at der tages hensyn til de vilkår, som er nødvendige for opfyldelsen af væsentlige krav;

(3) i nævnte resolution noterer Rådet sig med interesse, at Kommissionen har til hensigt at stille forslag om foranstaltninger med henblik på en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om satellitjordstationsudstyr, herunder gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse efter de allerede udarbejdede retningslinjer i direktiv 91/263/EØF ⁽⁵⁾;

(4) opnåelsen af et åbent EF-marked for satellitjordstationsudstyr forudsætter effektive og virkningsfulde harmoniserede procedurer for certificering, prøvning, mærkning, kvalitetskontrol og produktovervågning; alternativet til fællesskabslovgivning er, at medlemsstaterne forhandler sig frem til et tilsvarende kompleks af bestemmelser, hvilket ville indebære åbenlyse problemer som følge af de mange organer, der i så fald skulle deltage i de forskellige bilaterale forhandlinger; dette ville ikke kunne gennemføres hurtigt og effektivt, og målsætningerne for den foreslåede foranstaltning kan derfor ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne; for et EF-direktiv taler derimod, at denne lovgivningsform flere gange i bl.a. telekommunikationssektoren har vist sig at være praktisk, hurtig og effektiv; den tilsigtede målsætning kan derfor bedst realiseres på fællesskabsplan;

(5) Som Fællesskabets lovgivning er udformet på nuværende tidspunkt, er det — på trods af Fællesskabets grundsætning om frie varebevægelser — nødvendigt at acceptere samhandelshindringer, der skyldes forskelle i medlemsstaternes lovgivning om markedsføring af produkter, når dette er en forudsætning for at opfylde de væsentlige krav; harmoniseringen af lovgivningerne består derfor i dette tilfælde kun i at specificere de krav, der er

⁽¹⁾ EFT nr. C 4 af 8. 1. 1993, s. 3.⁽²⁾ EFT nr. C 176 af 28. 6. 1993, s. 74; og afgørelse af 27. oktober 1993 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).⁽³⁾ EFT nr. C 161 af 14. 6. 1993, s. 11.⁽⁴⁾ EFT nr. C 8 af 14. 1. 1992, s. 1.⁽⁵⁾ EFT nr. L 128 af 23. 5. 1991, s. 1.

fornødne for at opfylde de væsentlige krav for så vidt angår satellitjordstationsudstyr; disse krav, der er ufravigelige, bør træde i stedet for de nationale bestemmelser;

- (6) Rådets direktiv 73/23/EØF af 19. februar 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser⁽¹⁾ og Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽²⁾ finder også anvendelse inden for telekommunikation og informationsteknologi;
- (7) direktiv 73/23/EØF dækker generelt også persons sikkerhed;
- (8) i Rådets direktiv 89/336/EØF af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet⁽³⁾ er der fastlagt harmoniserede procedurer for beskyttelse af udstyr mod elektromagnetiske forstyrrelser, og der er fastlagt beskyttelseskrav samt procedurer for inspektion heraf; de generelle krav i direktiv 89/336/EØF gælder også for satellitjordstationsudstyr; krav vedrørende elektromagnetisk kompatibilitet omfattes af nærværende direktiv i den udstrækning, hvor de er specifikke for satellitjordstationsudstyr;
- (9) i beslutning 87/95/EØF⁽⁴⁾ er det fastsat, hvilke foranstaltninger der skal gennemføres for at fremme standardiseringsarbejdet i Europa, herunder udarbejdelsen og implementeringen af standarder inden for informationsteknologi og telekommunikation;
- (10) under hensyn til de væsentlige krav og for at gøre det lettere for fabrikanterne at godtgøre, at deres varer opfylder disse væsentlige krav, bør der på europæisk niveau foreligge harmoniserede standarder, således at almenhedens interesser er beskyttet hvad angår udformning og fremstilling af satellitjordstationsudstyr, og for at muliggøre kontrol med, at varerne opfylder de væsentlige krav; harmoniserede europæiske standarder, der udarbejdes af privatretlige organer, bør bevare deres ikke-bindende status; Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (Cenelec) og Det Europæiske Institut for Standardisering inden for Telekommunikationssektoren (ETSI) er anerkendt som organer med beføjelse til at vedtage harmoniserede standarder;
- (11) forslag til fælles tekniske forskrifter udarbejdes i almindelighed på basis af harmoniserede standarder og, for at sikre passende teknisk koordinering på et bredt europæisk grundlag, på basis af yderligere konsultationer, især med Komitéen for Anvendelse af Regler inden for Telekommunikationssektoren (TRAC);
- (12) ved direktiv 91/263/EØF blev der indført fuld gensidig anerkendelse af typegodkendelser for teleterminaludstyr, og der blev nedsat et godkendelsesudvalg for terminaludstyr (ACTE); dette udvalg, der skal bistå Kommissionen i varetagelsen af de opgaver, der påhviler denne i henhold til nævnte direktiv, er sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og har en repræsentant for Kommissionen som formand;
- (13) det er ikke udtrykkeligt fastsat i direktiv 91/263/EØF, at det finder anvendelse på satellitjordstationsudstyr;
- (14) det er derfor påkrævet at fastslå, at de retningslinjer, der er fastlagt i nævnte direktiv for teleterminaludstyr, også finder anvendelse på satellitjordstationsudstyr;
- (15) direktivets anvendelsesområde bør baseres på en så generel definition af udtrykket »satellitjordstationsudstyr«, at den tekniske videreudvikling ikke hindres; direktivet omfatter ikke særligt bygget satellitjordstationsudstyr, der indgår i det offentlige jordbaserede telenet; udelukkes skal bl.a. gateway-satellitjordstationer, der indgår i større fjernkommunikationsanlæg som led i udbuddet af infrastrukturer (såsom stationer med stor diameter) samt satellit-spore- og kontroljordstationer;
- (16) direktivet berører ikke bestående særlige eller eksklusive rettigheder i forbindelse med satellitkommunikation, som medlemsstaterne kan bevare i overensstemmelse med fællesskabsretten;
- (17) hvad forbindelsen til det rumbaserede system angår, kan satellitjordstationsudstyr være bygget enten til kun at kunne sende radiokommunikationssignaler eller til både at kunne sende og modtage radiokommunikationssignaler eller til kun at kunne modtage radiokommunikationssignaler;

(¹) EFT nr. L 77 af 26. 3. 1973, s. 29.

(²) EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens beslutning 92/400/EØF (EFT nr. L 221 af 6. 8. 1992, s. 55).

(³) EFT nr. L 139 af 23. 5. 1989, s. 19. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/31/EØF (EFT nr. L 126 af 12. 5. 1992, s. 11).

(⁴) EFT nr. L 36 af 7. 2. 1987, s. 31.

- (18) hvad forbindelsen til det jordbaserede system angår, gælder det, at satellitjordstationsudstyr enten er beregnet til, eller ikke er beregnet til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet;
- (19) satellitters og andre rumbaserede systemers baner er en naturligt begrænset ressource, uanset om der er tale om geostationære baner, jordnære baner eller elliptiske baner;
- (20) udnyttelsen af banepositionerne sker i forening med udnyttelsen af radiofrekvensspektret, som også er en naturligt begrænset ressource; transmitterende satellitjordstationsudstyr udnytter begge disse ressourcer;
- (21) det er vigtigt for udviklingen af europæisk satellitkommunikation, at banepositionerne og radiofrekvensspektret udnyttes effektivt, og at skadelig interferens mellem rumbaserede og jordbaserede kommunikationssystemer, herunder andre tekniske systemer, undgås; Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU) opstiller kriterier for effektiv udnyttelse af banepositionerne og for radiokoordinationen, så det sikres, at de rumbaserede og jordbaserede systemer kan fungere samtidig, uden at det resulterer i unødigt interferens;
- (22) harmonisering af vilkårene for markedsføring af satellitjordstationsudstyr bidrager til at skabe et åbent enhedsmarked, og dette vil ikke kun sikre en effektiv udnyttelse af banepositionerne og radiofrekvensspektret men også bidrage til, at skadelig interferens mellem rumbaserede og jordbaserede kommunikationssystemer og andre tekniske systemer undgås;
- (23) hvis banepositionerne og radiofrekvensspektret skal udnyttes på en sådan måde, at de væsentlige krav opfyldes, og hvis skadelig interferens mellem rumbaserede og jordbaserede kommunikationssystemer og andre tekniske systemer skal undgås, er der generelt set kun én mulighed, nemlig at anvende særlige tekniske løsninger; det er derfor nødvendigt med fælles tekniske forskrifter;
- (24) parametrene for udnyttelse af frekvensspektret for sendere er omfattet af de væsentlige krav i artikel 4, litra c) og e), i direktiv 91/263/EØF, og prøvningsmetoderne og grænseværdierne fastlægges i forbindelse med det pågældende udstyrs tekniske karakteristika;
- (25) satellitjordstationsudstyr, der kan anvendes til at sende eller til både at sende og modtage radiokommunikationssignaler, kan ud over de i dette direktiv fastsatte bestemmelser også være omfattet af tilladelsesordninger;
- (26) satellitjordstationsudstyr, der kun kan anvendes til at modtage radiokommunikationssignaler, kan ikke underkastes tilladelsesordninger, men alene bestemmelserne i dette direktiv, medmindre de er beregnet til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet, jf. Grønbogen om Satellitkommunikation i EF; anvendelse af sådant satellitjordstationsudstyr skal ske i overensstemmelse med nationale forskrifter, der er forenelig med EF-lovgivningen;
- (27) europæiske fabrikanter bør sikres reel tilsvarende adgang til tredjelandes markeder, navnlig USA's og Japans, fortrinsvis ved multilaterale forhandlinger inden for GATT, selv om bilaterale samtaler mellem Fællesskabet og tredjelande også kan bidrage til denne proces;
- (28) repræsentanter for teleselskaberne, brugerne, forbrugerne, fabrikanterne, tjenesteudbydere og fagforeningerne bør have ret til at blive hørt;
- (29) alle, der berøres af beslutninger, som træffes i medfør af dette direktiv, bør informeres om grundene til disse beslutninger og om, hvilke ankemuligheder der er adgang til;
- (30) der er behov for overgangsordninger, så fabrikanterne får den nødvendige tid til at tilpasse udformningen og fremstillingen af satellitjordstationsudstyr til de fælles tekniske forskrifter; for at opnå den nødvendige fleksibilitet bør overgangsordningerne udformes efter de konkrete tilfælde; de nødvendige overgangsbestemmelser fastsættes i de fælles tekniske forskrifter;
- (31) ACTE bør spille en vigtig rolle i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv; den bør indgå i et nært samarbejde med de relevante udvalg, der beskæftiger sig med tilladelsesprocedurerne for satellitnet og -tjenester —

UDSTED FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

Anvendelsesområde, markedsføring og fri omsætning*Artikel 1*

1. Dette direktiv finder anvendelse på satellitjordstationsudstyr som defineret i stk. 2.
2. I dette direktiv — finder de i direktiv 91/263/EØF fastlagt definitioner anvendelse, hvor dette er relevant

- forstås ved »satellitjordstationsudstyr« udstyr, som kan anvendes til kun at sende eller til både at sende og modtage eller til kun at modtage radiokommunikationssignaler, som formidles via satellit eller andre rumbaserede systemer; særligt satellitjordstationsudstyr, der er bestemt til at blive anvendt som en del af en medlemsstats offentlige telenet, henhører dog ikke herunder
- forstås ved »jordbaseret tilslutning til de offentlige telenet« en tilslutning til det offentlige telenet, som ikke omfatter noget rumsegment.

3. Det påhviler fabrikanter eller leverandører af satellitjordstationsudstyr at afgive erklæring om, hvorvidt udstyret enten er bestemt til eller ikke er bestemt til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at satellitjordstationsudstyr, der kun modtager signaler, og som ikke er bestemt til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet, kun kan markedsføres og tages i brug og anvendes på deres område i overensstemmelse med nationale retsfor skrifter, som er forenelige med EF-lovgivningen, hvis det opfylder kravene i dette direktiv, når det er korrekt installeret og vedligeholdt og anvendes til det tilsigtede formål.

Anvendelsen skal være i overensstemmelse med enhver national retsfor skrift, der er forenelig med EF-lovgivningen, og som begrænser brugen til modtagelse af tjenesteydelser, der er bestemt til denne bruger.

2. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at andet satellitjordstationsudstyr kun markedsføres, hvis det opfylder kravene i dette direktiv, når det er korrekt installeret og vedligeholdt samt anvendes til det tilsigtede formål. Anvendelse af sådant udstyr kan underkastes tilladelsesordninger i overensstemmelse med EF-lovgivningen.

3. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at satellitjordstationsudstyr, der ikke er bestemt til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet, ikke tilsluttes det offentlige telenet.

4. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at satellitjordstationsudstyr, der ikke er bestemt til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet, frakobles det offentlige telenet.

Medlemsstaterne træffer endvidere alle nødvendige foranstaltninger efter national ret til at hindre en jordbaseret tilslutning af sådant udstyr til det offentlige telenet.

Artikel 3

Medlemsstaterne må ikke hindre den frie omsætning og markedsføring af satellitjordstationsudstyr, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 4

1. Satellitjordstationsudstyr skal opfylde samme væsentlige krav som de i artikel 4 i direktiv 91/263/EØF fastsatte.

2. I nærværende direktiv samt direktiv 91/263/EØF omfatter de væsentlige krav i artikel 4, litra a), i direktiv 91/263/EØF personers sikkerhed på samme måde som i direktiv 73/23/EØF.

3. Hvad angår satellitjordstationsudstyr, der kan sende eller både kan sende og modtage, skal det væsentlige krav, der er fastlagt i artikel 4, litra e), i direktiv 91/263/EØF om effektiv udnyttelse af radiofrekvensspektrret, forstås således, at det også omfatter en effektiv udnyttelse af banepositionerne og undgåelse af skadelig interferens mellem rumbaserede og jordbaserede kommunikationssystemer og andre tekniske systemer.

4. Hvad angår satellitjordstationsudstyr, skal kravene til elektromagnetisk kompatibilitet, for så vidt de specifikt gælder satellitjordstationsudstyr, være underlagt det væsentlige krav, der er fastlagt i artikel 4, litra c), i direktiv 91/263/EØF.

5. Satellitjordstationsudstyr skal opfylde det væsentlige krav, der er fastlagt i artikel 4, litra f), i direktiv 91/263/EØF, hvoraf det fremgår, at satellitjordstationsudstyr skal kunne fungere sammen med det offentlige telenet.

6. Satellitjordstationsudstyr skal opfylde det væsentlige krav, der er fastlagt i artikel 4, litra g), i direktiv 91/263/EØF, hvoraf det fremgår, at satellitjordstationsudstyr i begrundede tilfælde skal kunne fungere sammen via det offentlige telenet.

Ved begrundede tilfælde forstås de tilfælde, hvor satellitjordstationsudstyr kan anvendes til og er bestemt til at understøtte en tjeneste, som Rådet har besluttet skal være til rådighed i hele Fællesskabet; de nærmere krav i forbindelse med denne driftskompatibilitet fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 16.

7. Uanset stk. 1, 5 og 6 er der intet krav om, at satellitjordstationsudstyr, der ikke er bestemt til tilslutning til det offentlige telenet, skal opfylde de væsentlige krav, der er fastlagt i artikel 4, litra b), d), f), og g), i direktiv 91/263/EØF.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne forudsætter, at de væsentlige krav, som er nævnt i artikel 4, litra a) og b), i direktiv 91/263/EØF, er opfyldt for så vidt angår satellitjordstationsudstyr, når udstyret opfylder de nationale standarder, der gennemfører de relevante harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Medlemsstaterne offentliggør sådanne nationale standarders referencer.

2. Kommissionen vedtager efter fremgangsmåden i artikel 16:

— som et første skridt bestemmelser til klarlæggelse af, hvilken type satellitjordstationsudstyr der skal omfattes af fælles tekniske forskrifter, samt den dertil hørende erklæring om anvendelsesområdet for disse forskrifter med henblik på deres fremsendelse til vedkommende standardiseringsorganer

— som andet skridt de tilsvarende harmoniserede standarder eller dele deraf, når vedkommende standardiseringsorganer har udarbejdet disse, til gennemførelse af de væsentlige krav, jf. artikel 4, stk. 2 til 5. Standarderne vil blive ændret til bindende fælles tekniske forskrifter, hvis referencer skal offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 6

Finder en medlemsstat eller Kommissionen, at de harmoniserede standarder, som er nævnt i artikel 5, ikke fuldt ud opfylder eller overskrider de væsentlige krav, som omhandles i artikel 4, anvendes samme forespørgsels- og notifikationsprocedure som i artikel 7 i direktiv 91/263/EØF.

Artikel 7

1. Konstaterer en medlemsstat, at satellitjordstationsudstyr, der er mærket som anført i kapitel III, ikke opfylder de relevante væsentlige krav, når det anvendes korrekt og til det af fabrikanten tilsigtede formål, anvendes samme foranstaltninger, informations- og høringsprocedurer som i artikel 8, stk. 1, 2 og 4, i direktiv 91/263/EØF.

2. Konstateres det, at satellitjordstationsudstyr, der er forsynet med CE-mærkning, ikke opfylder de relevante væsentlige krav, træffer den kompetente medlemsstat de fornødne foranstaltninger over for den, der har påsat mærkningen. Der anvendes samme notifikationsprocedure som i artikel 8, stk. 3 og 4, i direktiv 91/263/EØF.

KAPITEL II

Overensstemmelsesvurdering

Artikel 8

1. Alt satellitjordstationsudstyr, der kan sende eller både sende og modtage, skal underkastes alle bestemmelserne om overensstemmelsesvurdering i artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 91/263/EØF i overensstemmelse med de heri angivne valgmuligheder for fabrikanten eller dennes i Fællesskabet etablerede repræsentant.

2. Med hensyn til kravene til sprog gælder samme procedurer som fastlagt i artikel 9, stk. 3, i direktiv 91/263/EØF.

3. Artikel 10, stk. 5, i direktiv 89/336/EØF finder ikke anvendelse på udstyr, der omfattes af dette direktiv eller af direktiv 91/263/EØF.

Artikel 9

Satellitjordstationsudstyr, der kun kan modtage, og som er bestemt til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet, er — for så vidt angår den jordbaserede forbindelse — underlagt bestemmelserne om overensstemmelsesvurdering i artikel 8, stk. 1, og — for så vidt angår de øvrige elementer — underlagt enten bestemmelserne i artikel 8, stk. 1, eller de i bilaget fastlagte EF-procedurer for intern produktionskontrol, for så vidt angår kravene i dette direktiv.

Artikel 10

Satellitjordstationsudstyr, der kun kan modtage, og som ikke er bestemt til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet, er underlagt enten bestemmelserne i artikel 8, stk. 1, eller de i bilaget fastlagte EF-procedurer for intern produktionskontrol, for så vidt angår kravene i dette direktiv.

Artikel 11

Ud over bestemmelserne i artikel 8, 9 og 10 gælder, at satellitjordstationsudstyr, som ikke er bestemt til tilslutning til det offentlige telenet, skal ledsages af en erklæring fra fabrikanten eller leverandøren, som skal udstedes og fremsendes efter de samme procedurer som dem, der er fastlagt i artikel 2 og bilag VIII i direktiv 91/263/EØF, dog således at der i erklæringen henvises til dette direktiv i stedet for til direktiv 91/263/EØF.

Artikel 12

Hvad angår satellitjordstationsudstyr, anvendes der samme procedure for bemyndigede organer og prøvningslaboratorier som de procedurer, der er fastlagt i artikel 10 og i bilag V i direktiv 91/263/EØF.

KAPITEL III

CE-overensstemmelsesmærkning og påskrifter

Artikel 13

1. Satellitjordstationsudstyr, som er i overensstemmelse med dette direktiv, forsynes med CE-mærkning, der består af »CE«-siglen, efterfulgt af identifikations-symbolet for det ansvarlige bemyndigede organ og i givet fald et symbol, der viser, at udstyret er bestemt til og egnet til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet. »CE«-siglen og disse to andre symboler er vist i bilag VI til direktiv 91/263/EØF.

2. Det er forbudt at anbringe mærker, der kan forveksles med den i stk. 1 nævnte CE-mærkning.

3. Satellitjordstationsudstyr skal af fabrikanten identificeres ved hjælp af type, parti- og/eller serienumre og med navnet på den fabrikant og/eller den leverandør, der er ansvarlig for dets markedsføring.

4. Uanset stk. 1 forsynes satellitjordstationsudstyr, der kun kan modtage, som ikke er bestemt til jordbaseret tilslutning til det offentlige telenet, og som er underlagt de i bilaget fastlagt EF-procedurer for intern produktionskontrol for så vidt angår kravene i dette direktiv, med CE-mærkning, der består af »CE«-siglen.

Artikel 14

Hvis det konstateres, at den i artikel 13, stk. 1, nævnte mærkning er foretaget på satellitjordstationsudstyr:

- som ikke er i overensstemmelse med en godkendt type, eller
- som er i overensstemmelse med en godkendt type, men som ikke opfylder de herfor gældende væsentlige krav

eller hvis fabrikanten ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler ham efter den relevante EF-overensstemmelseserklæring, finder proceduren i artikel 12 i direktiv 91/263/EØF anvendelse.

KAPITEL IV

Udvalgsprocedurer

Artikel 15

1. Godkendelsesudvalget for Terminaludstyr, der er nedsat ved artikel 13, stk. 1, i direktiv 91/263/EØF, i det følgende benævnt »udvalget«, bistår Kommissionen i gennemførelsen af nærværende direktiv.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

3. Kommissionen hører med mellemrum repræsentanterne for teleselskaberne, brugerne, forbrugerne, fabrikanterne, tjenesteudbyderne og fagforeningerne og underretter udvalget om udfaldet af disse høringer, således at der kan tages behørigt hensyn hertil.

Artikel 16

1. Uanset artikel 15, stk. 1 og 2, anvendes proceduren nedenfor på spørgsmål, der er omfattet af artikel 4, stk. 6, og artikel 5, stk. 2.

2. Kommissionens repræsentant forelægger det i henhold til artikel 15 nedsatte udvalg et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes, jf. artikel 4, stk. 6, og artikel 5, stk. 2. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i Traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

4. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller hvis der ikke er afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Har Rådet, ved udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslaget forelægges for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

KAPITEL V

Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser*Artikel 17*

1. Kommissionen udarbejder samtidig med og på samme måde som anført i artikel 15 i direktiv 91/263/EØF en rapport om gennemførelsen af nærværende direktiv.

2. Når Kommissionen forelægger de udkast til foranstaltninger om fælles tekniske forskrifter, som er nævnt i artikel 5, stk. 2, skal den sikre, at der efter behov indsættes overgangsbestemmelser i udkastene til foranstaltninger.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest den 1. maj 1995. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse foranstaltninger, skal der deri henvises til dette direktiv, eller de skal ledsages af en sådan henvisning, når de offentliggøres. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. oktober 1993.

På Rådets vegne

R. URBAIN

Formand

*BILAG***EF-procedure for intern fabrikationskontrol**

1. Dette bilag beskriver en procedure, hvorved fabrikanten eller dennes i Fællesskabet etablerede repræsentant, som varetager de forpligtelser, der er fastlagt i punkt 2, sikrer og erklærer, at de pågældende produkter opfylder de krav i direktivet, der gælder for dem.
Fabrikanten anbringer CE-mærkningen på hvert enkelt produkt og udsteder en skriftlig overensstemmelseserklæring.
2. Fabrikanten udarbejder den tekniske dokumentation, der er beskrevet i punkt 3, og fabrikanten eller dennes i Fællesskabet etablerede repræsentant stiller den til rådighed for de nationale myndigheder med henblik på inspektion i mindst ti år efter det tidspunkt, hvor produktionen af produktet er ophørt.
Er hverken fabrikanten eller dennes repræsentant etableret i Fællesskabet, har den person, som er ansvarlig for produktets markedsføring i Fællesskabet, pligt til at fremlægge den tekniske dokumentation.
3. Den tekniske dokumentation skal gøre det muligt at vurdere, om produkterne opfylder direktivets krav. I det omfang, det er nødvendigt for denne vurdering, skal dokumentationen indeholde følgende:
 - en generel beskrivelse af produktet
 - konstruktions- og produktionstegninger samt lister over komponenter, delmontager, kredsløb osv.
 - de beskrivelser og forklaringer, der er nødvendige for forståelse af ovennævnte tegninger og lister samt produktets funktion
 - en liste over, hvilke af de standarder, der er nævnt i artikel 5, der er anvendt helt eller i relevant omfang, eller hvis der ikke er fastlagt sådanne standarder, dokumentationen vedrørende den tekniske konstruktion, samt beskrivelser af, hvilke løsninger der er brugt for at opfylde de krav i direktivet, der vedrører det pågældende produkt
 - resultater af konstruktionsberegninger, kontrolundersøgelse mv.
 - prøvningsrapporter.
4. Fabrikanten eller dennes repræsentant opbevarer en kopi af overensstemmelseserklæringen sammen med den tekniske dokumentation.
5. Fabrikanten træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at fremstillingsprocessen sikrer, at det fremstillede produkt er i overensstemmelse med den tekniske dokumentation, som er nævnt i punkt 2, og med de krav i direktivet, der vedrører det pågældende produkt.

RÅDETS DIREKTIV 93/98/EØF

af 29. oktober 1993

om harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, samt artikel 66 og 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker og den internationale konvention om beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender (Rom-konventionen) er der kun fastsat minimumsbeskyttelsesperioder for de deri omhandlede rettigheder, og det står således de kontraherende stater frit for at fastsætte længere beskyttelsesperioder; nogle medlemsstater har gjort brug af denne mulighed; endvidere har nogle medlemsstater ikke tilsluttet sig Rom-konventionen;
- (2) de nationale lovgivninger vedrørende beskyttelsestiden for ophavsret og beslægtede rettigheder indeholder derfor en række indbyrdes forskelle, der kan hæmme frie varebevægelser og fri udveksling af tjenesteydelser samt fordreje konkurrencevilkårene inden for det fælles marked; for at sikre et velfungerende indre marked bør medlemsstaternes lovgivninger derfor harmoniseres, således at beskyttelsestiden bliver ens inden for hele Fællesskabet;
- (3) det er ikke kun den egentlige beskyttelsestid, der bør harmoniseres, men også visse nærmere bestemmelser i forbindelse hermed, såsom fra hvilket tidspunkt beskyttelsestiden beregnes;
- (4) dette direktivs bestemmelser berører ikke medlemsstaternes anvendelse af artikel 14 bis, stk. 2, litra b), c) og d), og stk. 3, i Bernerkonventionen;
- (5) formålet med den i Bernerkonventionen fastsatte minimumsbeskyttelsestid på 50 år efter ophavsmandens død var at beskytte ophavsmanden og dennes to næste generationer; den gennemsnitlige levetid i Fællesskabet er blevet forlænget så meget, at denne beskyttelsestid ikke længere er tilstrækkelig til at dække to generationer;
- (6) nogle medlemsstater har forlænget beskyttelsestiden ud over 50 år efter ophavsmandens død for at opveje de virkninger, som verdenskrigene har haft for udnyttelsen af værkerne;
- (7) hvad angår beskyttelsestiden for beslægtede rettigheder har nogle medlemsstater indført en beskyttelsestid på 50 år efter et værks lovlige udgivelse eller lovlige offentliggørelse;
- (8) ifølge den holdning, Fællesskabet har indtaget med henblik på forhandlingerne under Uruguay-runden inden for rammerne af den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT), bør beskyttelsestiden for fremstillere af fonogrammer være 50 år efter den første udgivelse;
- (9) beskyttelse af velerhvervede rettigheder hører til de almindelige retsprincipper, der gælder inden for Fællesskabets retsorden; en harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og beslægtede rettigheder må således ikke gøre indgreb i den beskyttelse, som rettighedshavere for øjeblikket nyder inden for Fællesskabet; for at begrænse virkningerne af overgangsforanstaltningerne til et minimum, og for at det indre marked kan fungere i praksis, bør beskyttelsestiden harmoniseres på grundlag af lange beskyttelsesperioder;
- (10) i sin meddelelse af 17. januar 1991 »Opfølgning af grønbogen — Kommissionens arbejdsprogram inden for ophavsret og beslægtede rettigheder« understreger Kommissionen, at harmoniseringen af ophavsretten og beslægtede rettigheder bør gennemføres på et højt beskyttelsesniveau, da disse rettigheder er grundlaget for intellektuel kreativ virksomhed, og at beskyttelsen heraf kan sikre opretholdelse og udvikling af kreativiteten til gavn

⁽¹⁾ EFT nr. C 92 af 11. 4. 1992, s. 6, og EFT nr. C 27 af 30. 1. 1993, s. 7.

⁽²⁾ EFT nr. C 337 af 21. 12. 1992, s. 205, og afgørelse af 27. oktober 1993 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ EFT nr. C 287 af 4. 11. 1992, s. 53.

for ophavsmændene, kulturindustrien, forbrugerne og samfundet som helhed;

sådan senere harmonisering; disse artikler bør derfor ophæves;

- (11) for at sikre et højt beskyttelsesniveau, som både opfylder de krav, der er affødt af det indre marked, og behovet for at få skabt retsregler, der fremmer en harmonisk udvikling af litterær og kunstnerisk kreativitet i Fællesskabet, bør beskyttelsestiden harmoniseres således, at den for ophavsret fastsættes til 70 år efter ophavsmandens død eller 70 år efter det tidspunkt, hvor værket lovligt blev gjort tilgængeligt for offentligheden, og for beslægtede rettigheders vedkommende til 50 år efter den begivenhed, der affødte rettigheden;
- (12) samleværker beskyttes i henhold til artikel 2, stk. 5, i Bernerkonventionen, når de på grund af udvalget eller arrangementet af deres indhold udgør intellektuelle frembringelser; disse værker beskyttes som sådanne, uden at der dog herved gøres indskrænkning i den ret, der tilkommer ophavsmændene til de værker, der indgår i sådanne samlinger; der kan således gælde særlige beskyttelsesperioder for værker, som indgår i en samling;
- (13) i alle tilfælde, hvor en eller flere fysiske personer er identificeret som ophavsmænd, bør beskyttelsestiden beregnes fra deres død; i givet fald må tvivl om, hvorvidt ophavsret gælder for et værk i dets helhed eller en del af et værk, afgøres af de nationale domstole;
- (14) beskyttelsestiden bør i overensstemmelse med Berner- og Rom-konventionerne beregnes fra den 1. januar i det år, der følger efter den relevante begivenhed;
- (15) i henhold til artikel 1 i Rådets direktiv 91/250/EØF af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer⁽¹⁾ skal medlemsstaterne give edb-programmer ophavsretlig beskyttelse som litterære værker efter Bernerkonventionen; i nærværende direktiv harmoniseres beskyttelsestiden for litterære værker inden for Fællesskabet; artikel 8 i direktiv 91/250/EØF, hvorved der kun indføres en midlertidig ordning vedrørende beskyttelsestiden for edb-programmer, bør derfor ophæves;
- (16) ved artikel 11 og 12 i Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret⁽²⁾ er der kun fastsat en minimumsbeskyttelsestid, med forbehold af en senere harmonisering; ved nærværende direktiv foretages en
- (17) beskyttelsen af fotografier i medlemsstaterne er genstand for forskellige ordninger; for at nå frem til en tilstrækkelig harmonisering af beskyttelsestiden for fotografiske værker og især for værker, som på grund af deres kunstneriske eller professionelle karakter er af betydning i det indre marked, er det nødvendigt at fastsætte, hvilken grad af originalitet der kræves i henhold til dette direktiv; et fotografisk værk som defineret i Bernerkonventionen betragtes som originalt, hvis det er ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse og afspejler hans personlighed, idet der ikke tages hensyn til andre kriterier såsom værdi eller formål; beskyttelsen af andre fotografier bør overlades til national lovgivning;
- (18) for at undgå forskelle i beskyttelsestiden for beslægtede rettigheder er det nødvendigt at fastsætte samme begyndelsestidspunkt for beregningen af perioden i hele Fællesskabet; ved beregningen af beskyttelsestiden bør der tages hensyn til fremførelsen, optagelsen, udsendelsen, den lovlige udgivelse og den lovlige offentliggørelse, dvs. midlerne til på alle relevante måder at gøre genstanden for en beslægtet rettighed tilgængelig for almenheden, uanset i hvilket land fremførelsen, optagelsen, udsendelsen eller den lovlige udgivelse eller offentliggørelse finder sted;
- (19) de rettigheder, der tilkommer radio- og fjernsynsforetagender til deres udsendelser, hvad enten disse sendes via tråd eller æteren, herunder via kabel eller satellit, bør ikke være tidsbegrænsede; det er derfor nødvendigt, at beskyttelsestiden kun beregnes fra første udsendelse af et bestemt værk; formålet med en sådan bestemmelse er at undgå, at en ny beskyttelsesperiode begynder at løbe, når en udsendelse er identisk med en tidligere udsendelse;
- (20) medlemsstaterne bør frit kunne opretholde eller indføre andre ophavsretsbeslægtede rettigheder, navnlig med henblik på beskyttelse af kritiske og videnskabelige udgaver af værker; af hensyn til åbenheden på fællesskabsplan skal medlemsstater, der indfører nye beslægtede rettigheder, dog underrette Kommissionen herom;
- (21) det bør præciseres, at den harmonisering, der foretages ved dette direktiv, ikke gælder for ideelle rettigheder;
- (22) for værker, hvis hjemland i henhold til Bernerkonventionen er et tredjeland, og hvis ophavsmand ikke er statsborger inden for Fællesskabet, bør der ske

⁽¹⁾ EFT nr. L 122 af 17. 5. 1991, s. 42.

⁽²⁾ EFT nr. L 346 af 27. 11. 1992, s. 61.

en sammenligning af beskyttelsesperioderne, idet beskyttelsestiden i Fællesskabet dog ikke må overstige den beskyttelsestid, der er fastlagt i dette direktiv;

- (23) når en rettighedshaver, der ikke er statsborger inden for Fællesskabet, opfylder betingelserne for beskyttelse i henhold til en international aftale, bør beskyttelsestiden for beslægtede rettigheder være den samme som den, der er fastlagt i dette direktiv, men må dog ikke overstige den beskyttelsestid, der gælder i det tredjeland, hvori rettighedshaveren er statsborger;
- (24) sammenligningen af beskyttelsesperioder må ikke medføre, at medlemsstaterne kommer i konflikt med deres internationale forpligtelser;
- (25) for at sikre et velfungerende indre marked bør dette direktiv finde anvendelse fra den 1. juli 1995;
- (26) medlemsstaterne bør frit kunne vedtage bestemmelser om fortolkning, tilpasning og videre gennemførelse af kontrakter om udnyttelse af beskyttede værker og andre emner, som blev indgået inden den forlængelse af beskyttelsestiden, der er resultatet af dette direktiv;
- (27) det er et led i Fællesskabets retsorden, at erhvervede rettigheder og berettigede forventninger skal respekteres; medlemsstaterne kan i særdeleshed bestemme, at ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, som reaktiveres i henhold til dette direktiv, under visse omstændigheder ikke må danne grundlag for, at personer, der i god tro indledte udnyttelsen af værkerne på et tidspunkt, hvor disse var offentlig ejendom, skal erlægge vederlag —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Varigheden af ophavsretten

- Ophavsretten til litterære eller kunstneriske værker som defineret i artikel 2 i Bernerkonventionen gælder i ophavsmandens levetid og i 70 år efter vedkommendes død, uanset på hvilket tidspunkt værket lovligt blev gjort tilgængeligt for offentligheden.
- Tilkommer ophavsretten flere, som har samarbejdet ved værkets frembringelse, beregnes den i stk. 1 nævnte beskyttelsestid fra den længstlevende ophavsmands død.
- For anonyme eller pseudonyme værker er beskyttelsestiden 70 år efter det tidspunkt, da værket lovligt blev gjort tilgængeligt for offentligheden. Hvis imidlertid det af ophavsmanden valgte pseudonym ikke efterlader

nogen tvivl om vedkommendes identitet, eller hvis ophavsmanden afslører sin identitet inden for ovennævnte tidsrum, gælder den beskyttelsestid, der er fastsat i stk. 1.

4. Hvis en medlemsstat fastsætter særlige bestemmelser for ophavsret til kollektive værker eller forskriver, at en juridisk person skal udpeges som rettighedshaver, beregnes beskyttelsestiden efter stk. 3, medmindre de fysiske personer, der har skabt værket som sådant, identificeres som sådanne i de udgaver af værket, der gøres tilgængelige for offentligheden. Dette stykke berører ikke rettigheder, der tilkommer identificerede ophavsmænd, hvis identificerbare bidrag indgår i sådanne værker, idet sådanne bidrag omfattes af stk. 1 eller 2.

5. For værker, der udgives i bind, dele, hæfter, numre eller serier, og hvis beskyttelsestid beregnes fra det tidspunkt, hvor værket lovligt blev gjort tilgængeligt for offentligheden, gælder der en særskilt beskyttelsestid for hvert enkelt element.

6. For værker, hvis beskyttelsestid ikke beregnes fra ophavsmandens eller ophavsmændenes død, og som ikke lovligt er blevet gjort tilgængelige for offentligheden senest 70 år efter deres frembringelse, ophører beskyttelsen.

Artikel 2

Kinematografiske eller audiovisuelle værker

- Den ledende instruktør af et kinematografisk eller audiovisuelt værk anses som dets ophavsmand eller som en af dets ophavsmænd. Medlemsstaterne kan anse andre som medindehavere af ophavsretten.
- Beskyttelsestiden for et kinematografisk eller audiovisuelt værk udløber 70 år efter det tidspunkt, hvor den længstlevende af følgende personer dør, uanset om disse personer anses som medophavsmænd: den ledende instruktør, drejebogsforfatteren, dialogforfatteren og komponisten til musik, som er specielt frembragt til brug i det kinematografiske eller audiovisuelle værk.

Artikel 3

Varigheden af beslægtede rettigheder

- Udøvende kunstners rettigheder udløber 50 år efter fremførelsesdatoen. Hvis en optagelse af en fremførelse udgives lovligt eller offentliggøres lovligt inden for dette tidsrum, udløber rettighederne dog 50 år efter datoen for første lovlige udgivelse eller første lovligt offentliggørelse, alt efter hvilken dato der er den første.
- Fonogramfremstillers rettigheder udløber 50 år efter optagelsen. Hvis fonogrammet udgives lovligt eller

offentliggøres lovligt inden for dette tidsrum, udløber rettighederne dog 50 år efter datoen for første lovlige udgivelse eller første lovlige offentliggørelse, alt efter hvilken dato der er den første.

3. De rettigheder, der tilkommer producenter af første optagelse af en film, udløber 50 år efter optagelsen. Hvis filmen udgives lovligt eller offentliggøres lovligt inden for dette tidsrum, udløber rettighederne dog 50 år efter datoen for første lovlige udgivelse eller første lovlige offentliggørelse, alt efter hvilken dato der er den første. Begrebet »film« dækker kinematografiske eller audiovisuelle værker eller levende billeder, uanset om de er ledsaget af lyd.

4. Radio- og fjernsynsforetagenders rettigheder udløber 50 år efter første udsendelse, hvad enten udsendelsen sendes via tråd eller æteren, herunder via kabel eller satellit.

Artikel 4

Beskyttelse af ikke tidligere udgivne værker

Der tilkommer enhver, som efter udløbet af den ophavsretlige beskyttelse for første gang lovligt udgiver eller lovligt offentliggør et ikke tidligere udgivet værk, en beskyttelse svarende til ophavsmandens økonomiske rettigheder. Beskyttelsestiden er 25 år fra tidspunktet for værkets første lovlige udgivelse eller første lovlige offentliggørelse.

Artikel 5

Kritiske og videnskabelige udgaver af værker

Medlemsstaterne kan beskytte kritiske og videnskabelige udgaver af værker, der er blevet offentlig ejendom. Beskyttelsestiden for sådanne rettigheder er højst 30 år fra den første lovlige udgivelse.

Artikel 6

Beskyttelse af fotografier

Fotografier, der er originale i den forstand, at de er ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse, beskyttes i henhold til artikel 1. Der anvendes ingen andre kriterier for at bestemme, om de er berettiget til beskyttelse. Medlemsstaterne kan fastsætte beskyttelse for andre fotografier.

Artikel 7

Beskyttelse over for tredjelande

1. For værker, hvis hjemland i henhold til Bernerkonventionen er et tredjeland, og hvis ophavsmand ikke er

statsborger inden for Fællesskabet, udløber den i medlemsstaterne gældende beskyttelsestid på det tidspunkt, hvor beskyttelsen i værkets hjemland ophører, dog således at den i artikel 1 fastsatte beskyttelsestid ikke kan overskrides.

2. De i artikel 3 fastsatte beskyttelsesperioder gælder ligeledes for rettighedshavere, der ikke er statsborgere inden for Fællesskabet, såfremt medlemsstaterne yder sådanne rettighedshavere beskyttelse. Medmindre andet følger af medlemsstaternes internationale forpligtelser udløber den i medlemsstaterne gældende beskyttelsestid dog senest på det tidspunkt, hvor beskyttelsen ophører i det tredjeland, hvori rettighedshaveren er statsborger, dog således at den i artikel 3 fastsatte beskyttelsestid ikke kan overskrides.

3. Medlemsstater, som på datoen for dette direktivs vedtagelse, navnlig i kraft af deres internationale forpligtelser, indrømmer en længere beskyttelsestid end den, der følger af stk. 1 og 2, kan opretholde en sådan beskyttelse, indtil der indgås internationale aftaler om beskyttelsestiden for ophavsret eller dermed beslægtede rettigheder.

Artikel 8

Beregning af beskyttelsestid

De i dette direktiv fastsatte beskyttelsesperioder beregnes fra den 1. januar i det år, der følger efter den begivenhed, der affødte rettigheden.

Artikel 9

Ideelle rettigheder

Dette direktiv berører ikke de enkelte medlemsstaters bestemmelser vedrørende ideelle rettigheder.

Artikel 10

Tidsmæssig anvendelse

1. Hvis en beskyttelsestid, der er længere end den tilsvarende periode i dette direktiv, allerede er gældende i en medlemsstat på den i artikel 13, stk. 1, nævnte dato, medfører dette direktiv ikke, at den pågældende beskyttelsestid afkortes i den pågældende medlemsstat.

2. Den beskyttelsestid, der er fastsat i dette direktiv, finder anvendelse på alle værker og emner, som på den i artikel 13, stk. 1, nævnte dato er beskyttet i mindst én medlemsstat i medfør af national lovgivning om ophavsret eller beslægtede rettigheder, eller som opfylder kriterierne for beskyttelse efter direktiv 92/100/EØF.

3. Direktivet berører ikke nogen udnyttelseshandling, der har fundet sted før den i artikel 13, stk. 1, nævnte

dato. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til i særdeleshed at beskytte tredjemands erhvervede rettigheder.

4. Medlemsstaterne skal ikke nødvendigvis anvende bestemmelserne i artikel 2, stk. 1, på kinematografiske eller audiovisuelle værker, der er frembragt inden den 1. juli 1994.

5. Medlemsstaterne kan fastlægge den dato, fra hvilken artikel 2, stk. 1, finder anvendelse, for så vidt den ikke er senere end den 1. juli 1997.

Artikel 11

Teknisk tilpasning

1. Artikel 8 i direktiv 91/250/EØF ophæves.
2. Artikel 11 og 12 i direktiv 92/100/EØF ophæves.

Artikel 12

Notifikationsprocedure

Medlemsstaterne meddeler straks Kommissionen enhver af medlemsstaternes regering planlagte indførelse af nye beslægtede rettigheder, herunder de væsentligste grunde til sådanne rettigheders indførelse samt den beskyttelse, der påtænkes fastsat.

Artikel 13

Almindelige bestemmelser

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1 til 11 i dette direktiv senest den 1. juli 1995.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

2. Medlemsstaterne anvender artikel 12 fra tidspunktet for direktivets meddelelse.

Artikel 14

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. oktober 1993.

På Rådets vegne

R. URBAIN

Formand

RÅDETS DIREKTIV 93/99/EØF

af 29. oktober 1993

om supplerende bestemmelser vedrørende offentlig kontrol med levnedsmidler

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Det er nødvendigt at træffe foranstaltninger med henblik på at fuldføre det indre marked; det indre marked omfatter et område uden indre grænser, hvor varer, personer, tjenester og kapital er sikret fri bevægelighed;

handel med levnedsmidler optager en meget vigtig plads i det indre marked;

det er derfor væsentligt, at gennemførelsen af Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler ⁽⁴⁾ sker ensartet overalt i medlemsstaterne; i dette direktiv fastlægges de generelle regler for offentlig kontrol med levnedsmidler;

der er behov for supplerende bestemmelser med henblik på at forbedre de gældende kontrolprocedurer i Fællesskabet;

medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de kompetente myndigheders personale har den tilstrækkelige tekniske og administrative kompetence;

for at garantere kvaliteten af prøvningsdataene bør der indføres en ordning med kvalitetsnormer for de laboratorier, medlemsstaterne betror den offentlige kontrol af levnedsmidler; en sådan ordning skal være i overensstemmelse med generelt accepterede standardiserede normer; derudover er det vigtigt, at de pågældende laboratorier om muligt anvender validerede analysemetoder;

udviklingen i handelen med levnedsmidler mellem de forskellige medlemsstater nødvendiggør et tættere samarbejde mellem de myndigheder, der er involveret i levnedsmiddelkontrollen;

der bør fastsættes generelle regler for Kommissionens tjenestemænd, der er specialiseret i levnedsmiddelkontrol, og som samarbejder med særlige tjenestemænd i medlemsstaterne, for at sikre ensartet anvendelse af levnedsmiddellovgivningen;

der bør fastsættes bestemmelser om, at nationale myndigheder og Kommissionen skal yde gensidig administrativ bistand med henblik på at sikre passende gennemførelse af levnedsmiddellovgivningen, navnlig ved forebyggelse og afsløring af overtrædelser eller adfærd, der giver anledning til mistanke om overtrædelse af reglerne;

på grund af arten af de oplysninger, der udveksles i henhold til dette direktiv, bør de omfattes af kravene med hensyn til forretningshemmelighed og tavshedspligt;

der bør fastsættes en procedure for etablering af et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv supplerer direktiv 89/397/EØF.
2. Med henblik på nærværende direktiv finder bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, 3 og 4, i direktiv 89/397/EØF anvendelse.

Artikel 2

Medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder har eller kan disponere over et tilstrækkeligt antal velkvalificerede og erfarne ansatte, særlig inden for kemi, levnedsmiddelkemi, veterinærmedicin, medicin, levnedsmiddelmikrobiologi, levnedsmiddelhygiejne, levnedsmiddelteknologi og jura, således at den i artikel 5 i direktiv 89/397/EØF omhandlede kontrol kan udføres hensigtsmæssigt.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne træffer alle foranstaltninger til at sikre, at de laboratorier, der er omhandlet i artikel 7 i

⁽¹⁾ EFT nr. C 51 af 26. 2. 1992, s. 10.

⁽²⁾ EFT nr. C 337 af 21. 12. 1992, s. 143; og afgørelse af 27. oktober 1993 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ EFT nr. C 332 af 16. 12. 1992, s. 5.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 186 af 30. 6. 1989, s. 23.

direktiv 89/397/EØF, overholder de generelle kriterier for prøvningslaboratoriers virksomhed, som fastlagt i europæisk standard EN 45001 suppleret med de standardiserede arbejdsprocedurer og stikprøvekontrol af deres overensstemmelse foretaget af kvalitetsstyringspersonale i henhold til OECD-principperne nr. 2 og 7 for god laboratoriepraksis, jf. del II i bilag 2 til OECD-Rådets beslutning af 12. maj 1981 om gensidig anerkendelse af data ved vurdering af kemikalier, C(81) 30 (endelig udg.).

2. Ved vurdering af laboratorier som omhandlet i artikel 7 i direktiv 89/397/EØF skal medlemsstaterne

- a) anvende kriterierne i europæisk standard EN 45002 og
- b) kræve, at der anvendes præstationsprøvningsordninger i det omfang, det er hensigtsmæssigt.

Det antages, at laboratorier, der opfylder vurderingskriterierne, opfylder kriterierne i stk. 1.

Laboratorier, der ikke opfylder vurderingskriterierne, anses ikke for at være laboratorier som omhandlet i artikel 7 i nævnte direktiv.

3. Medlemsstaterne udpeger de organer, der er ansvarlige for vurderingen af laboratorier som omhandlet i artikel 7 i direktiv 89/397/EØF. Disse organer skal overholde de generelle kriterier for laboratoriegodkendelsesorganer, der er fastlagt i europæisk standard EN 45003.

4. Godkendelsen og vurderingen af prøvningslaboratorier som omhandlet i nærværende artikel kan finde sted på grundlag af individuelle prøvninger eller grupper af prøvninger. Hvis det findes hensigtsmæssigt at fravige den måde, hvorpå de i stk. 1, 2 og 3 nævnte standarder finder anvendelse, skal der træffes afgørelse herom efter fremgangsmåden i artikel 8.

Artikel 4

Medlemsstaterne sørger for, at valideringen af de analysemetoder, der anvendes i forbindelse med den offentlige kontrol af levnedsmidler, som foretages af de laboratorier, der er omhandlet i artikel 7 i direktiv 89/397/EØF, når det er muligt, er i overensstemmelse med nr. 1 og 2 i bilaget til Rådets direktiv 85/591/EØF af 23. december 1985 om indførelse af fælles prøveudtagnings- og analysemetoder til kontrol af levnedsmidler⁽¹⁾.

Artikel 5

1. Kommissionen udnævner og udpeger særlige tjenestemænd til at samarbejde med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne om overvågningen

og vurderingen af ensartetheden og effektiviteten af de offentlige levnedsmiddelkontrolordninger, som forvaltes af medlemsstaternes kompetente myndigheder. Kommissionen sender regelmæssige rapporter til de berørte medlemsstater om det arbejde, som dens særlige tjenestemænd udfører.

Kommissionen sikrer, at de pågældende tjenestemænd har passende kvalifikationer og den fornødne viden og erfaring til at varetage denne opgave, idet de nærmere gennemførelsesbestemmelser vedtages efter fremgangsmåden i artikel 8.

De kompetente myndigheder i medlemsstaterne samarbejder med Kommissionens udpegede tjenestemænd og giver dem al den hjælp, der er nødvendig, for at de kan udføre deres opgaver.

2. Med henblik på udførelsen af de i stk. 1 nævnte hverv giver medlemsstaterne Kommissionens udpegede tjenestemænd tilladelse til at være til stede ved udførelsen af de opgaver, der er omhandlet i artikel 5 i direktiv 89/397/EØF. De kompetente nationale myndigheders tjenestemænd er under alle omstændigheder ansvarlige for gennemførelsen af kontrolforanstaltningerne. Kommissionen skal give medlemsstaterne mindst fem arbejdsdages varsel forud for påbegyndelsen af disse opgaver. Efter gennemførelsen af hver af de opgaver, hvortil der er henvist i dette stykke, sender Kommissionen en rapport om det arbejde, som dens særlige tjenestemænd har udført, til de berørte medlemsstater.

Med henblik på de opgaver, der er omhandlet i dette stykke, skal Kommissionens udpegede tjenestemænd fremvise en skriftlig tilladelse, der angiver deres navn og tjenstlige status.

Kommissionens udpegede tjenestemænd skal overholde de regler og den praksis, der gælder for de kompetente nationale myndigheders tjenestemænd.

3. Kommissionen forelægger hvert år medlemsstaterne og Europa-Parlamentet en rapport om gennemførelsen af denne artikel.

Artikel 6

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder yder hinanden administrativ bistand i alle overvågningsprocedurer i forbindelse med gældende lovbestemmelser og kvalitetsnormer for levnedsmidler og i alle procedurer vedrørende overtrædelser af gældende levnedsmiddellovgivning.

2. For at lette denne administrative bistand udpeger hver medlemsstat en enkelt forbindelsesinstans. Den af medlemsstaten udpegede instans skal i påkommende tilfælde være forbindelsesled til de andre medlemsstaters forbindelsesinstanser. Instanserne skal have til opgave at lette og koordinere kommunikationen og ikke mindst

⁽¹⁾ EFT nr. L 372 af 31. 12. 1985, s. 50.

fremsendelsen og modtagelsen af anmodninger om bistand.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle relevante detaljer vedrørende deres udpegede forbindelsesinstans. Listen over udpegede forbindelsesinstanser og de relevante detaljer offentliggøres i C-udgaven af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

4. Når den berørte instans modtager en begrundet anmodning, giver den den anmodende instans alle nødvendige oplysninger — dog ikke oplysninger, der ikke kan frigives, fordi de er genstand for en retslig procedure — som denne instans har brug for for at kunne garantere overensstemmelse med lovbestemmelser og kvalitetsnormer for levnedsmidler inden for dens jurisdiktionsområde.

5. De oplysninger og det materiale, der formidles i henhold til stk. 4, fremsendes uden unødigt forsinkelse enten gennem forbindelsesinstansen eller direkte, afhængigt af hvad der er mest hensigtsmæssigt. Når originalmaterialet ikke kan fremsendes, kan der sendes genparter heraf.

6. Opstår der under udvekslingen af oplysninger formodning om, at fællesskabslovgivningen eller modtagermedlemsstatens eller afsendermedlemsstatens love muligvis ikke er blevet overholdt, skal de kompetente myndigheder i den medlemsstat, på hvis område den formodede manglende overholdelse har fundet sted, i god tid rapportere tilbage til de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat

— om eventuelle foranstaltninger, som er blevet truffet for at afhjælpe den formodede manglende overholdelse

— samt om de foranstaltninger, der er truffet, herunder for at forebygge en gentagelse af forholdet.

Kommissionen kan også få kopi af en sådan rapport på initiativ af enten modtagermedlemsstaten eller afsendermedlemsstaten.

7. Denne artikel berører ikke anvendelsen af Rådets beslutning 89/45/EØF af 21. december 1988 om et fællesskabssystem for hurtig udveksling af oplysninger om farer i forbindelse med anvendelse af forbrugsgoder⁽¹⁾ og Rådets direktiv 92/59/EØF om produktsikkerhed i almindelighed⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 17 af 21. 1. 1989, s. 51; beslutningen er ændret ved beslutning 90/352/EØF (EFT nr. L 173 af 6. 7. 1990, s. 49).

⁽²⁾ EFT nr. L 228 af 11. 8. 1992, s. 24.

Artikel 7

1. Oplysninger, der gives i henhold til artikel 6 i en hvilken som helst form, er omfattet af tavshedspligt. I straffesager må oplysningerne kun anvendes med afsendermedlemsstatens forudgående tilladelse i overensstemmelse med gældende internationale konventioner og aftaler om gensidig bistand i straffesager, for så vidt angår de medlemsstater, der er part i disse.

2. Hvis en medlemsstats bestemmelser giver personer fri adgang til oplysninger, som de kompetente myndigheder ligger inde med, skal denne omstændighed anføres, når der rettes anmodning til en anden medlemsstat, eller når der udveksles oplysninger, hvis der ikke fremsættes en sådan anmodning. Hvis afsendermedlemsstaten meddeler, at oplysningerne er omfattet af reglerne om forretningshemmelighed eller tavshedspligt, skal modtagermedlemsstaten sikre, at oplysningerne ikke udbredes mere end fastsat i stk. 1. Hvis modtagermedlemsstaten ikke kan begrænse videregivelsen af oplysningerne på denne måde, er det ikke i modstrid med dette direktiv, at afsendermedlemsstaten tilbageholder oplysningerne.

3. Afslag på at fremlægge oplysninger i overensstemmelse med denne artikel skal være behørigt begrundet.

Artikel 8

1. Når der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, bistås Kommissionen af Den Stående Levnedsmiddelkomité, der er nedsat ved afgørelse 69/414/EØF⁽¹⁾, i det følgende benævnt »komitéen«.

2. Formanden forelægger sagen for komitéen enten på eget initiativ eller på anmodning af en repræsentant for en medlemsstat.

3. Kommissionens repræsentant forelægger komitéen et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Den udtaler sig med det flertal, som er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i komitéen tildeles de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

⁽¹⁾ EFT nr. L 291 af 19. 11. 1969, s. 9.

4. a) Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med komitéens udtalelse.
- b) Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med komitéens udtalelse, eller hvis der ikke er afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ved udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslagens forelæggelse for Rådet ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme

— dette direktiv, bortset fra artikel 3, inden den 1. maj 1995

— artikel 3 inden den 1. november 1998.

De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. oktober 1993.

På Rådets vegne

R. URBAIN

Formand

RÅDETS AFGØRELSE

af 5. november 1993

om indgåelse af aftalen i form af brevveksling om midlertidig anvendelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle støtte, der er foreskrevet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien, for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996.

(93/605/EF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien ⁽¹⁾,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Inden udløbet af den nuværende protokols gyldighedsperiode har Fællesskabet og Den Islamiske Republik Mauretanien i henhold til artikel 13, stk. 2, i ovennævnte aftale ført forhandlinger med henblik på at fastlægge de ændringer eller tilføjelser, der skal indsættes i bilaget til aftalen og i protokollen ved udløbet af protokollens anvendelsesperiode ⁽²⁾;

ved afslutningen af forhandlingerne blev en ny protokol paraferet den 10. juni 1993;

ved denne protokol tillægges fiskerne i Fællesskabet fiskerimuligheder i farvande henhørende under Mauretaniens højhedsområde eller jurisdiktion;

for at undgå en afbrydelse af EF-fartøjernes fiskerivirksomhed er det nødvendigt, at den pågældende protokol godkendes hurtigst muligt; de to parter har derfor paraferet en aftale i form af brevveksling om midlertidig anvendelse af den paraferede protokol fra dagen efter

den dato, på hvilken den for tiden gældende protokol udløber; denne aftale bør godkendes med forbehold af en endelig afgørelse i henhold til traktatens artikel 43 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen i form af brevveksling om midlertidig anvendelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle støtte, der er foreskrevet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien, for perioden 1. august 1993 til juli 1996, godkendes herved på Fællesskabets vegne.

Teksterne til aftalen i form af brevveksling og til protokollen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege de personer, der er beføjet til at undertegne aftalen i form af brevveksling med bindende virkning for Fællesskabet.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. november 1993.

På Rådets vegne

E. TOMAS

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 388 af 31. 12. 1987, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 117 af 10. 5. 1991, s. 1.

AFTALE

i form af brevveksling om midlertidig anvendelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle støtte, der er foreskrevet i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien, for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996

A. Brev fra Den Islamiske Republik Mauretanien

Hr. . . . ,

Under henvisning til den protokol, der blev parferet den 10. juni 1993, om fastsættelse af fiskerimulighederne og den finansielle støtte for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996 har jeg den ære hermed at meddele Dem, at Den Islamiske Republik Mauretanien er indforstået med at anvende denne protokol midlertidigt fra 1. august 1993 i afventning af dens ikrafttræden i overensstemmelse med protokollens artikel 9, for så vidt Det Europæiske Fællesskab er indstillet på at gøre det samme.

Det forudsættes, at en første rate lig med en tredjedel af den finansielle godtgørelse, der er fastsat i artikel 2 i protokollen, i så tilfælde betales inden den 30. november 1993.

Jeg ville være Dem taknemmelig, såfremt De over for mig vil bekræfte Det Europæiske Fællesskabs tilslutning til en sådan midlertidig anvendelse.

Modtag, hr. . . . , forsikringen om min mest udmærkede højagtelse.

For

Den Islamiske Republik Mauretanien

B. Brev fra Fællesskabet

Hr. . . . ,

Jeg har den ære hermed at anerkende modtagelsen af Deres skrivelse af dags dato med følgende ordlyd:

»Under henvisning til den protokol, der blev parferet den 10. juni 1993, om fastsættelse af fiskerimulighederne og den finansielle støtte for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996 har jeg den ære hermed at meddele Dem, at Den Islamiske Republik Mauretanien er indforstået med at anvende denne protokol midlertidigt fra 1. august 1993 i afventning af dens ikrafttræden i overensstemmelse med protokollens artikel 9, for så vidt Det Europæiske Fællesskab er indstillet på at gøre det samme.

Det forudsættes, at en første rate lig med en tredjedel af den finansielle godtgørelse, der er fastsat i artikel 2 i protokollen, i så tilfælde betales inden den 30. november 1993.

Jeg ville være Dem taknemmelig, såfremt De over for mig vil bekræfte Det Europæiske Fællesskabs tilslutning til en sådan midlertidig anvendelse.«

Jeg har den ære hermed at bekræfte Det Europæiske Fællesskabs tilslutning til en sådan midlertidig anvendelse.

Modtag, hr. . . . , forsikringen om min mest udmærkede højagtelse.

På vegne af

Rådet for De Europæiske Fællesskaber

PROTOKOL

om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle støtte, der er foreskrevet i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien, for perioden 1. august 1993 til 31. juli 1996

Artikel 1

Fra den 1. august 1993 og for en periode på tre år fastsættes de fiskerimuligheder, der indrømmes i henhold til artikel 2 i aftalen, således:

1. Specialiseret fiskeri

- a) Fartøjer til fiskeri efter krebsdyr bortset fra languster: 4 500 BRT/måned i årligt gennemsnit
- b) Trawlere og langlinefartøjer med bundline til fiskeri efter kulmule: 12 000 BRT/måned i årligt gennemsnit
- c) Fartøjer til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule med andet end trawl (fastgjort hildingsgarn, langline, line): 2 600 BRT/måned i årligt gennemsnit
- d) Trawlere til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule: 4 200 BRT/måned i årligt gennemsnit
- e) Langusterfiskerifartøjer med tejner: 300 BRT/måned i årligt gennemsnit.

Fartøjer med en licens til fiskeri efter languster kan kun have tejner om bord med udelukkelse af ethvert andet fiskeredskab. Det er ikke tilladt disse fartøjer at fiske efter agn.

Endvidere er fiskeri efter languster forbudt fra 1. juli til 30. september hvert år, svarende til højsæsonen for artens reproduktion.

2. Fiskeri efter stærkt vandrende arter

Stangfiskerifartøjer og langlinefartøjer med flydeline (tunfiskeri): 11 fartøjer

Notfartøjer med fryseanlæg til tunfiskeri: 34 fartøjer.

Stangfiskerifartøjerne (tunfiskeri) har desuden tilladelse til at fange den levende agn inden for de begrænsninger og på de betingelser (zoner og maskestørrelser), der er fastsat i bilaget til aftalen.

Artikel 2

1. Den finansielle godtgørelse, der er omhandlet i artikel 6 i aftalen, fastsættes for den i artikel 1 anførte periode til 26 000 000 ECU, der betales i tre årlige rater.

2. Anvendelsen af denne godtgørelse henhører udelukkende under Mauretaniens kompetence.

3. Godtgørelsen indbetales på en konto åbnet i et finansinstitut eller til enhver anden modtager, der udpeges af Mauretanien.

Artikel 3

Hvis Mauretanien på baggrund af bestandenes tilstand beslutter at genåbne blækspruttefiskeriet for andre fartøjer end de nationale, udstedes der tilladelser til blækspruttefiskeri til EF-fartøjer på vilkår, der fastsættes nærmere. I givet fald tilpasses den finansielle godtgørelse, jf. artikel 2.

Artikel 4

Af den finansielle godtgørelse, jf. artikel 2, stk. 1, afsætter Mauretanien 900 000 ECU i den periode, der er omhandlet i artikel 1, til finansiering af videnskabelige og tekniske programmer, der har til formål at øge kendskabet til fiskeressourcerne og de biologiske forhold i Mauretaniens fiskerizone. Mauretanien får rådighed over beløbet, og tilsvarende beløb indbetales på de konti, der anvises af de mauretanske myndigheder (CNROP i Nouadhibou).

EF forbeholder sig ret til at anmode den anden part om enhver nyttig oplysning med videnskabeligt sigte.

Artikel 5

1. Af den finansielle godtgørelse, jf. artikel 2, stk. 1, afsætter Mauretanien 360 000 ECU i den periode, der er omhandlet i artikel 1, til teoretisk og praktisk uddannelse inden for fiskeriets videnskabelige, tekniske og økonomiske aspekter. I den forbindelse vil EF lette adgangen for statsborgere i Mauretanien til medlemsstaternes institutioner.

2. Det i stk. 1 omhandlede beløb kan delvis anvendes til at dække udgifterne til deltagelse i internationale møder eller uddannelsesophold i forbindelse med fiskeri.

Artikel 6

Hvis EF undlader at foretage de indbetalinger, der er omhandlet i artikel 2, forbeholder Mauretanien sig ret til at suspendere denne protokol.

Artikel 7

Parterne tilskynder til fiskerisamarbejde. De fremmer integreringen af EF-virksomheders og mauretanske virksomheders interesser via interesseforeninger med henblik på udnyttelse af fiskeressourcerne og forarbejdning og afsætning af fiskerivarer.

Artikel 8

Bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Mauretanien om fiskeri ud for Mauretanien erstattes af det bilag, der er knyttet til denne protokol.

Artikel 9

Denne protokol træder i kraft på datoen for dens undertegnelse.

Den anvendes fra den 1. august 1993.

BILAG

BETINGELSER FOR EF-FARTØJERS UDØVELSE AF FISKERI I MAURETANIENS FISKERIZONE

A. Formaliteter vedrørende licensansøgninger og -udstedelser

1. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber forelægger via sin delegation i Mauretanien de mauretanske myndigheder en ansøgning om licens for hvert enkelt fartøj, udfærdiget af den reder, som ønsker at udøve fiskeri i henhold til aftalen, senest 20 dage før datoen for den ønskede periodes begyndelse. Ansøgningen udfærdiges på den formular, som Mauretanien udleverer i dette øjemed, og hvoraf en model er anført i tillæg I. Licensansøgningen kan kun antages, hvis den vedlægges kvittering for betaling af den afgift, der svarer til licensens gyldighedsperiode. Denne afgift inkluderer alle nationale og lokale gebyrer, bortset fra de i punkt 2 omhandlede udgifter.

Desuden skal en tonnageattest vedlægges licensansøgningen for notfartøjer med fryseanlæg til tunfiskeri.

2. Inden licensen udleveres, skal hvert fartøj, undtagen notfartøjer med fryseanlæg til tunfiskeri og stangfiskerfartøjer (tunfiskeri), anløbe havnen i Nouadhibou for at blive underkastet inspektion i henhold til gældende lovgivning. Inspektionen foretages inden for 48 timer efter fartøjets ankomst til havnen. Rederen afholder de hermed forbundne udgifter, som ikke kan overstige de beløb, der normalt betales af andre fartøjer for samme ydelser.

For så vidt angår stangfiskerfartøjer og langlinefartøjer med flydeline (tunfiskeri) kan inspektion foregå i en udenlandsk havn, der aftales nærmere. Alle de hermed forbundne udgifter afholdes af rederen.

3. Licensen udstedes for et bestemt fartøj. På anmodning af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber kan og, i tilfælde af force majeure, skal licensen for et bestemt fartøj for den resterende periode erstattes med en licens, der er udfærdiget for et andet EF-fartøj med samme karakteristika. I så tilfælde returnerer ejeren af det fartøj, der skal erstattes, licensen til Fiskeriministeriet via delegationen for Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i Mauretanien.

På den nye licens anføres:

- udstedelsesdatoen
- det forhold, at den nye licens annullerer og erstatter det foregående fartøjs licens.

Der erlægges ingen afgift for den resterende gyldighedsperiode.

4. De mauretanske myndigheder udsteder licensen til fartøjets fører eller dennes repræsentant inden for en frist på 20 dage fra datoen for modtagelsen af beviset for afgiftens betaling. Dette vil blive meddelt delegationen for Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i Mauretanien.
5. Licensen skal til enhver tid forefindes om bord.
6. De mauretanske myndigheder fremsender inden aftalens ikrafttræden meddelelse om de bankkonti og valutaer, der skal anvendes ved betaling af afgiften.

B. Licensernes gyldighedsperiode og betaling af de afgifter, der afholdes af rederen

1. Bestemmelser vedrørende tunfiskerfartøjer og langlinefartøjer med flydeline

- a) Licenserne for disse fartøjer udstedes for perioder af tolv måneder.
- b) Den afgift, rederne skal betale, fastsættes til 20 ECU pr. ton, der tages i Mauretaniens fiskerizone.
- c) Licenserne udstedes efter forudbetaling til den mauretanske statskasse af et fast beløb på 2 000 ECU pr. stangfiskerfartøj til tunfiskeri og pr. langlinefartøj med flydeline og et fast beløb på 1 000 ECU pr. notfartøj med fryseanlæg til tunfiskeri, svarende til afgifterne for:
 - 100 tons tun taget af stangfiskerfartøjer pr. år
 - 100 tons arter taget af langlinefartøjer med flydeline pr. år
 - 50 tons tun taget af notfartøjer med fryseanlæg til tunfiskeri pr. år.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber udarbejder den endelige opgørelse over de skyldige afgifter for produktionsåret ved udgangen af hvert kalenderår på grundlag af de fangstopgørelser, som hver reder udarbejder, og som bekræftes af de videnskabelige institutter, der er ansvarlige for kontrollen med fangstoplysningerne, såsom ORSTOM og IEO (Det Spanske Oceanografiske Institut) på den ene side, og le Centre National de Recherche Océanographique et des Pêches (CNROP) på den anden side.

Denne opgørelse meddeles senest den 30. april i det følgende år samtidig til de mauretanske fiskerimyndigheder og rederne. Rederne foretager enhver yderligere eventuel indbetaling til den mauretanske statskasse senest 30 dage efter meddelelsen af den endelige opgørelse.

Hvis opgørelsen udviser et beløb, der er lavere end ovennævnte forudbetaling, får rederne dog ikke forskellen godtgjort.

Fartøjets fører fører desuden en logbog i overensstemmelse med ICCAT-modellen i tillæg II for hver fiskeperiode i Mauretaniens fiskerizone.

2. Bestemmelser vedrørende andre fartøjer

- a) Licenserne udstedes for perioder af tre, seks eller tolv måneder. Licenserne kan fornyes.
- b) De licensafgifter, som rederne skal betale, fastsættes i ECU pr. BRT og pr. år til følgende:
 - fartøjer til fiskeri efter krebsdyr bortset fra languster: 276
 - trawlere og langlinefartøjer med bundline til fiskeri efter kulmule: 142
 - fartøjer til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule med andet end trawl
 - fartøjer på under 100 BRT: 133
 - fartøjer på over 100 BRT: 200
 - trawlere til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule: 156
 - langusterfiskerifartøjer med tejner: 242

C. Fiskerilogbog og meddelelse af fangstopgørelser

1. Alle fartøjer, der har tilladelse til at udøve fiskeri i Mauretaniens fiskerizone i medfør af aftalen, bortset fra tunfiskerifartøjer og langlinefartøjer, skal dagligt anføre deres operationer i fiskerilogbogen og bilaget til denne, for hvilke modellerne findes i tillæg III og IIIa. De skal udfyldes let læseligt og underskrives af fartøjets fører. Kopier af disse dokumenter sendes efter hvert togt via Kommissionens delegation i Mauretanien til ledelsen af fiskerikommandoen under Ministère des Pêches et de l'Économie Maritime i Nouadhibou.
2. Overholdes disse bestemmelser ikke, forbeholder Mauretanien sig ret til at suspendere licensen for det pågældende fartøj, indtil formaliteterne er opfyldt. I så fald underrettes delegationen for Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i Nouakchott straks herom.

D. Påmønstring af besætning

1. Bortset fra notfartøjer med fryscanlæg til tunfiskeri skal mauretanske havfiskere for hvert fartøj i fiskeriperioden i Mauretaniens fiskerizone udgøre 35 % af den påmønstrede, menige besætning, der er beskæftiget med styring eller fiskeri. Efter anmodning fra de mauretanske myndigheder kan en af de påmønstrede være officer eller officersaspirant, hvis forhold om bord (arbejdsområde, indkvartering) fastsættes inden påmønstringen ved en aftale mellem rederen og den kompetente mauretanske myndighed. I licensansøgningen anføres antallet af henholdsvis officerer og menige besætningsmedlemmer.

Lønforholdene er de samme som dem, der gælder for besætning, officerer og officersaspiranter på mauretanske fartøjer.

2. Den faktiske påmønstringsgrad kan være under 35 %, men skal være over 25 %. Rederen skal i så fald betale de mauretanske myndigheder en udligningsgodtgørelse på 200 ECU pr. måned pr. ikke-påmønstret besætningsmedlem op til de 35 %. Denne godtgørelse anvendes til uddannelse af mauretanske havfiskere.

3. Efter anmodning fra de mauretanske myndigheder skal der på hvert fartøj, bortset fra notfartøjer med fryseanlæg til tunfiskeri, påmønstres en videnskabelig observatør inden for de 35 %, jf. punkt 1. Skibsføreren skal lade observatøren i udførelse af hans arbejde, som skal udføres således, at fiskeriet ikke forstyrres.
4. Rederne vælger frit de mauretanske besætningsmedlemmer, officerer og officersaspiranter, der skal påmønstres på deres fartøjer. Med henblik herpå ajourfører de mauretanske myndigheder en liste over et tilstrækkeligt antal besætningsmedlemmer, officerer og officersaspiranter.
5. Hvert halve år sender rederen til Ministère des Pêches et de l'Économie Maritime en liste for hvert fartøj over de påmønstrede mauretanske besætningsmedlemmer.
6. Besætningens, officerernes og officersaspiranternes ansættelseskontrakter udfærdiges i Mauretania mellem rederne eller deres repræsentanter og de pågældende personer, i samråd med de mauretanske fiskerimyndigheder. Kontrakterne omfatter socialsikringsordningen for den pågældende person (bl.a. livs- og ulykkesforsikring og sygesikring). Lønnen aftales i forhold til licensens gyldighedsperiode.

E. Inspektion og kontrol af fiskeriaktiviteter

Ethvert EF-fartøj, der udøver fiskeri i Mauretaniens fiskerizone, skal tillade de mauretanske embedsmænd med ansvar for inspektion og kontrol at komme om bord.

Embedsmændene må ikke opholde sig længere om bord end den tid, det tager dem at udføre deres opgaver.

F. Ind- og udsejling af fiskerizonen

EF-fartøjer, der udøver fiskeri i Mauretaniens fiskerizone i henhold til aftalen, bortset fra fartøjer på under 150 BRT, giver ledelsen af fiskerikommandoens radiostation (DCP) i Nouadhibou meddelelse om dato og tidspunkt samt position ved hver indsejling og udsejling af Mauretaniens fiskerizone. Desuden meddeler stangfiskerifartøjerne til tunfiskeri den samme radiostation med et varsel på 24 timer deres hensigt om at ville fiske efter levende agn i de zoner, der er fastsat med henblik herpå.

G. Fiskerizoner

EF-fartøjerne har adgang til de fiskerizoner, der ligger inden for følgende grænser:

1. For fartøjer til fiskeri efter krebsdyr bortset fra languster:

— nord for 19°21 N: 9 sømil fra basislinjen Cap Blanc — Cap Timiris.

I en periode, der fastsættes årligt ved Fiskeriministeriets bekendtgørelse, er det forbudt at fiske inden for den linje, der forbinder følgende punkter:

20°46 N	17°03 V
19°50 N	17°03 V
19°21 N	16°45 V

— syd for 19°21 N: 6 sømil fra lavvandsgrænsen.

2. For trawlere og langlinefartøjer med bundline til fiskeri efter kulmule og trawlere til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule:

— nord for 19°21 N: den linje, der forbinder følgende punkter:

20°36 N	17°36 V
20°03 N	17°36 V
19°50 N	17°12,8 V
19°50 N	17°03 V
19°04 N	16°34 V

— syd for 19°21 N: 18 sømil fra lavvandsgrænsen.

3. For fartøjer til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule med andet end trawl: 3 sømil fra basislinjerne.
4. For langusterfiskerifartøjer med tejner:
 - nord for 19°21 N: 20 sømil fra basislinjen Cap Blanc — Cap Timiris
 - syd for 19°21 N: 15 sømil fra lavvandsgrænsen.
5. For stangfiskerifartøjer til tunfiskeri og langlinefartøjer med flydeline:
 - nord for 19°21 N: 15 sømil fra basislinjen Cap Blanc — Cap Timiris
 - syd for 19°21 N: 12 sømil fra lavvandsgrænsen.
6. For notfartøjer med fryseanlæg til tunfiskeri:
 - nord for 19°21 N: 30 sømil fra basislinjen Cap Blanc — Cap Timiris
 - syd for 19°21 N: 30 sømil fra lavvandsgrænsen.
7. Ved fiskeri efter levende agn fra stangfiskerifartøjer til tunfiskeri:
 - nord for 19°21 N: 3 sømil fra basislinjen Cap Blanc — Cap Timiris
 - syd for 19°21 N: 3 sømil fra lavvandsgrænsen.

H. Bifangster

Bifangsterne udtrykt i procentdel af den samlede fangstvægt må under hele fiskeriet ikke overstige følgende procentdele:

- fartøjer til fiskeri efter languster:
 - 20 % fisk
 - 15 % blæksprutter
- trawlere og langlinefartøjer med bundline til fiskeri efter kulmule:
 - 35 % fisk
 - 0 % rejer og blæksprutter
- trawlere til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule:
 - 10 % hvoraf højst 5 % rejer og 5 % blæksprutter
- fartøjer til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule med andet end trawl: 0 %.

Languster må ikke beholdes om bord på andre fartøjer end langusterfiskerifartøjer med tejner.

I. Maskestørrelser

Mindstemaskestørrelserne er følgende:

- Fartøjer til fiskeri efter krebsdyr bortset fra languster: 40 mm

I det første år, protokollen gælder, gøres der fra et fartøj forsøg med anvendelse af et trawl med separationspanel med 70 mm-masker med henblik på at beskytte yngelen. Når de berørte parter i fællesskab har foretaget en evaluering, anvendes fiskerimetoden generelt de følgende år, hvis den giver resultater med hensyn til beskyttelse af yngelen og fiskeriet rentabilitet. I modsat fald er mindstemaskestørrelsen 50 mm fra det andet år, protokollen gælder

- trawlere til fiskeri efter kulmule: 60 mm
- trawlere til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule:
 - 60 mm det første år, protokollen gælder
 - 70 mm de følgende år

- fartøjer til fiskeri efter andre demersale arter end kulmule med fastgjort hildingsgarn: 120 mm
- fiskeri efter levende agn fra stangfiskerfartøjer til tunfiskeri: 8 mm
- notfartøjer til tunfiskeri: De normer, der anbefales af ICCAT, er gældende.

J. Opbringelse og tilbageholdelse af fartøjer

Enhver opbringelse eller tilbageholdelse af et fiskerfartøj under EF-medlemsstaternes flag, der finder sted i henhold til betingelser i den gældende mauretanske lovgivning, skal der aflægges rapport om inden for en frist på 48 timer til delegationen for Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i Mauretanien med angivelse af de omstændigheder og årsager, der førte til opbringelsen eller tilbageholdelsen.

K. Omladning af fangster

For fartøjer til fiskeri efter krebsdyr bortset fra languster skal omladning af fangster foregå ud for de mauretanske havne.

Tillæg I

I. ANSØGER

Firmanavn:

Registreringsnr. og dato for registrering af selskabet:

Handelsregisternr.:

Den ansvarliges for- og efternavn:

Fødested og fødselsdato:

Stilling:

Adresse:

Antal beskæftigede: Fast: Midlertidigt:

Den ansvarliges navn og adresse:

II. FARTØJ

Ejerens navn: Fartøjets type:

Registreringsnr.:

Hjemstedshavn:

Nyt navn: Tidligere navn:

Bygningssted og -dato:

Ændringer: Strukturelle: Af anlæg:

Oprindelig nationalitet: Nuværende nationalitet:

Dato for nationalitetsskift:

Skibsregister:

Længde overalt: Bredde: Sidehøjde:

BRT: NRT:

Hovedmaskinens mærke: Type:

Maskinkraft (HK):

Maskinens nr.:

Skruer: Fast Stilbar Skruedyse

Gennemsejlingshastighed:

Radiokaldesignal: Radiofrekvens:

Søgnings-, navigations- og sendeudstyr:

Radar Sonar Sonde i overtælle (netsonde) VHF BLU Navigationssatellit Andet

Besætning:

Skibsførerens navn:

Antal sømænd i alt:

Antal mauretanske sømænd:

III. OPBEVARING

Is Is + køling

Indfrysning: I luge Tør I kølet vand

Samlet kølekapacitet:

Indfrysningskapacitet pr. døgn i tons:

Lastrumskapacitet:

IV. FISKERITYPE, FOR HVILKEN DER ANSØGES OM TILLADELSE

Fiskeri efter krebsdyr:

Fiskeri efter kulmule:

Pelagisk fiskeri:

Tunfiskeri:

Anvendt redskabstype og maskestørrelse:

V. ANDET

Fiskeri efter agn:

Redskab og maskestørrelse:

Ansøgt gyldighedsperiode:

Ansøgningens dato:

Navn og underskrift:

